

Sánta Miriám

Szinapszisok a Tiszánál

Hajdú Lászlónak

Ugyanabba a folyóba lép többször is, egymás után.
Sosem tudja biztosan, miért. Önmagát kérdezi,
és másoktól várja a választ, vagy talán nem is várja,
csak a kérdés visszhangja nyugtatja. Meg a föld.
Ujjai közt peregnek a rögök, bőre beissza mind
a nyomelemeket, ásványi anyagokat, baktériumokat.
Simogatások a levegőben, boldog-szomorú epidermisz.
Ami a földben, legyen a testben és hajtson ki.

Zöld ködök keverednek a szürkék közé, amikor kilép
az ajtón. Nincs ilyenkor se szégyen, se vágy, csak az út.
Érzékszervei fokozatosan kinyílnak. Távolról iszap szaga
jön. Nem az iszapos örvény, mely lehúzza az ágyra, nem
a föld, mellyel betemetnek, nem a rög, melybe beletörök
az ásó. Víz ölelése, szomorú füzek állandósága.

Megáll a parton. Látja lógni ágaikat a lassú sodrás felett,
jóllehet tükör ilyenkor a sodrás, bár csak megállíthatná,
ne kellene gondolatfolyamaiba lépnie mindig,
bár ne kellene összeroskadni a fa alatt, bár gyökerezne
és hajtana ki az ásó, *bár ölelte a Tisza, sosem ölel meg,
legalábbis nem úgy, és mindig csak messziről, ha ladikba
ülök, úgy is, de mindig itt van, és sodor, és sosem hagy el.*

A körteformához

Labilis, felül keskeny, alul terebélyes, benne magház,
mindaddig, míg meg nem érez feszülni e furcsa raktár
valamit, az inak szintjén, ízületben, hol foszlányokban kereng
a lélek – színes ingén domborodva brokát hímzés alatt mereng
Frida Kahlo, akire gondolok, mikor fáj a medencecsontom,
s ha elérhetnék addig az ingig, jó is volna, látod, máris bontom
a gyógyszeresdobozt, végy be egyet, hogy semmit ne érezz,
s e fekvő körte, széles csontú, titokban lepedőre élvez,
héja illatos, magamhoz beszélek, ameddig forognak bennem a pasztillák,
megjelennek előttem büszke mestizók, halott nők, Mexikó és az Antillák,
míg a sivatagi város szélén egy lepke a foszladozó holttest mellett földet érhet,
az összecsavazott csontban, a fáradt hús mellett felszívódhatnak a mérgek.